

KRAŠTO PREZIDENTŪROS ŽINIA

Atlaidumas

Prezidentas Laris S. Kečeris

Apreiškime pranašui Džozefui Smitui Viešpats sakė: „Todėl sakau jums, kad jūs turite vienas kitam atleisti; nes tas, kuris neatleidžia savo broliui jo prasižengimų, stovi pasmerktas priešais Viešpatį; nes jame pasilieka didesnė nuodėmė. Aš, Viešpats, atleisiu tam, kuriam atleisiu, bet iš jūsų reikalaujama atleisti visiems žmonėms“ (DS 64:9).

Nuostabų atlaidžios širdies pavyzdį pranašas Džozefas Smitas parodė atleisdamas Viljamui V. Felspui, žmogui, kuris kadaise išdavė pranašą. Brolis Felpsas buvo vienas iš pirmųjų atsivertusiųjų Bažnyčioje, žmogus, išspausdinęs pirmąjį Doktrinos ir Sandorų leidimą. Taip pat jis parašė daug giesmių; viena jų – „Šventoji Dvasia“. 1838 metais, kai Bažnyčia buvo nuožmiai persekiojama, Felpsas neišlaikė spaudimo ir melagingai paliudijo prieš Džozefą Smitą. Už šį poelgį, kuris prisidėjo prie to, kad pranašas ir kiti Bažnyčios vadovai daugiau nei penkis mėnesius buvo kalinami Liberčio kalėjime, Bažnyčia Felspą ekskomunikavo. Kiek daugiau nei po metų Felpsas parašė laišką, kuriame prašė jam atleisti. Džozefas širdingai jam atleido ir šiltai kvietė jį į Navū rašydamas: „Mielas broli, kad karas praėjo – tai gerai, nes buvę draugai ir vėl draugai.“ Brolis Felpsas niekada neužmiršo pranašo gerumo ir šiltumo. Iki gyvenimo pabaigos jis liko

ištikimas ir parašė giesmę „Gerbkime tą, kam Jehova kalbėjo“.

Kitas pavyzdys iš Hanso Piterio Milerio gyvenimo. Brolis Mileris buvo neturtingas ūkininkas, gyvenęs Vidurio Jutoje. Jis niekada neturėjo daug pinigų, bet turėjo Evangelijos palaiminimus, giliai įskiepytus jo širdyje. Vieną dieną pas jį atėjo kaimynas ir pasakė, kad serga žmona ir jam reikia pinigų operacijai. Susirūpinęs dėl vargšo brolio ir jo žmonos, brolis Mileris atidavė jam visus savo pinigus, kuriuos tik galėjo duoti.

Neilgai trukus brolis Mileris pamatė tą žmogų, važinėjantį nauju automobiliu, ir sužinojo, kad jo žmona nesirgo. Užuot sumokėjęs už operaciją, tas žmogus nusipirko automobilį. Brolis Mileris turėjo priimti sprendimą. Jis galėjo apkaltinti tą brolių melu. Galbūt jis galėjo paduoti jį į teismą. Tačiau jis suvokė, kad taip pasielgęs sukeltų blogus jausmus, kurie galėtų persiduoti jo šeimai bei kitoms šeimoms ir greičiausiai suskaldytų to mažo miestelio, kuriame jie gyveno, bendruomenę.

Taigi brolis Mileris pasirinko kitą kelią. Jis pasirinko atleisti savo broliui. Jis jo neapkalbėjo ir nepaskleidė apie jį paskalų. Daugelį metų šio žmogaus vaikai ir anūkai buvo tos pačios Bažnyčios apylinkės nariai, kaip ir brolio Milerio palikuonys. Jie nežinojo apie padarytą skriaudą. Nors brolis Mileris visiškai teisėtai galėjo reikalauti

Prezidentas
Laris S. Kečeris, antrasis
patarėjas Rytų Europos
Krašto prezidentūroje

atlyginti žalą, jis pasirinko atleisti ir palikti teismą Viešpačiui. Jo poelgis, be abejonės, daugelį šeimų apsaugojo nuo nesantaikos, o gal net nuo neaktyvumo Bažnyčioje.

Po to, kai kareiviai Gelbėtoją prikale prie kryžiaus, Jis meldėsi: „Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą“ (Luko 23:34). Mūsų Išpirkėjas parodė mums gailėstingumo kelią, kuriuo kiekvienas privalome eiti, kad išvengtume pagiežos, nesutarimo ir nesantaikos.

Tad būkime minkštaširdžiai, kad su mumis visada galėtų būti Viešpaties Dvasia. Visada pasirinkime atleisti savo broliams ir seserims. Tapkime Sionės piliečiais – „vienos širdies ir vienos minties“ (Mozės 7:18). ■

ROBERTO TEDODORO BANETO PAVEKSLAS

Visuotinės Pradinukų organizacijos prezidentės vizitas Vilniuje

Natalija Konikova, Vilniaus I skyriaus Pradinukų organizacijos prezidentė

Pirmą kartą nuo to laiko, kai Lietuvoje yra Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia, Vilniuje lankėsi visuotinė Pradinukų organizacijos

prezidentė. Prezidentę Rozmari Viksom lydėjo jos vyras Džekas Viksomas, Rytų Europos krašto prezidento pirmasis patarėjas Jorgas Klebingatas

ir Baltijos misijos prezidentas Deividas Hardingas su žmona.

Įvyko trys susirinkimai: vienas buvo skirtas Lietuvoje tarnaujantiems misionieriams, antras Lietuvos apygardos vadovams, trečias – visiems nariams ir Bažnyčios draugams. Buvo labai malonu juose dalyvauti, nes sesuo Viksom skleidė nuostabią dvasią. Atrodė, kad esame geri pažįstami, tik kurį laiką nesimatėme. Ji buvo tokia geranoriška ir tokia nuoširdi, su tokia atida žiūrėjo į mus, kad iš karto pelnė susirinkusiųjų palankumą.

Sesers Viksom kalba įkvėpė norą labiau stengtis, daugiau dirbti, leido pajusti didesnę džiaugsmą dėl to, kad esu pašaukta tarnauti Pradinukų organizacijoje. Be to, ji pasakė, kad pradinukai – Bažnyčios ateitis. Šią mintį kažkada ir aš išsaciau skyriaus prezidentui. Tai, ką mes šiandien duosime vaikams, kaip mes jiems tarnausime ir kas jiems tarnaus, kaip mes tai darysime – nuo viso to priklauso Bažnyčios ateitis. Buvo gera jausti vienybę: ji vadovauja organizacijai, kurioje mes tarnaujame, ir mūsų mintys sutampa. Gera žinoti, kad turime tokį įkvėpimo šaltinį kaip ji, mūsų vadovė. Be to, sesuo R. Viksom perdavė linkėjimus nuo pranašo Tomo S. Monsono. Neseniai buvo pasibaigusi visuotinė konferencija ir pas mus atvažiavo žmogus su žinute nuo pranašo, apaštalų – tai buvo nuostabu! Žiūrėjau į ją ir, rodos, mačiau visus Bažnyčios vadovus.

Vyresnysis Klebingatas palaikė seserį Viksom ir skatino tuos, kurie moko vaikus, visą savaitę melstis ir prašyti Dangiškojo Tėvo, kad vaikai

Vilniaus skyrių Pradinukų organizacijų vadovės su seserimi Viksom

būtų įkvėpti, nenuleisti rankų, jei vaikai neklauso, bet mokyti juos doktrinos su Dvasia, nes į tokį mokymą vaikai reaguoja geriau nei į žaidimus ar sausainius. Jis mokė, kad dangūs atverti ir mes galime gauti apreiškimą iš aukščiau. Kai klausiausi jo, jaučiau, kad tai skirta būtent man,

nes jis sakė, kad mes turime veikti, turime ką nors daryti. Jei skaitome Šventuosius Raštus, tai turime juos apmąstyti. Jei tarnaujame, tai tarnaudami turime stengtis išaukštinti savo pašaukimus. Vyr. Klebingatas kalbėjo apie Jėzaus Kristaus atėjimą, kad viskas greta, viskas ne už kalnų.

Jo žodžiai skambėjo tvirtai, kaip žmogaus, tikrai žinančio ir neabejojančio Evangelijos tikrumu.

Baigdamas kalbėti vyresnysis Klebingatas atsitiktinai pasirinko ir paprašė paliudyti du žmones iš salės. Nė vienas to nesitikėjo ir tam nesiruošė, bet abu turėjo ką pasakyti. ■

Vyresnysis ir sesuo Klebingatai susitiko su Lietuvos jaunimu

Kamilė Čimbaraitė, Vilniaus I skyriaus narė

2015 m. lapkričio 12 dienos vakarą Vilniaus maldos namuose Rytų Europos krašto prezidento pirmasis patarėjas Jorgas Klebingatas ir jo žmona susitiko su Lietuvos apygardos jaunimu. Nekantariai laukėme progos pabendrauti su jais. Vyresnysis Klebingatas kreipėsi į visus susirinkusiuosius labai nuoširdžiai, kaip tikras draugas. Nors į susitikimą atėjo aktyvūs, mažiau aktyvūs ir visai neaktyvūs bažnyčios nariai, taip pat tik besidomintys Bažnyčia, jam, kaip ir Kristui, tai buvo nesvarbu – į visus jis kreipėsi vienodai, visi jam buvo vienodai brangūs. Vyresnysis J. Klebingatas kalbėjo apie didžiulę pasirinkimo laisvę, kurią turime šiame gyvenime; apie tai, kaip svarbu pasirenkant galvoti apie mūsų pasirinkimų pasekmes, ir apie Kristaus atpirkimo galią. Jis užtikrino, kad galime nusitverti mūsų Gelbėtojo rankos per atgailą, kai atgailaujame su

sudužusia širdimi, nuoširdžiu tikėjimu ir noru pasikeisti. Tik per atgailą Gelbėtojas mums gali atleisti ir padėti. Tik taip mes galime būti išgelbėti. Vėliau vyresnysis Klebingatas patarė,

ką turime daryti savo gyvenime, kad būtume laimingesni:

Pirma, melstis. Vyresnysis pamokė, kaip turėtume tai daryti, rekomendavo pradėti tą patį vakarą ir iš pradžių melstis vieną savaitę. Paskutinę dieną melstis iš visos širdies ir paklausti, kas pasikeitė gyvenime?

Antra, studijuoti Raštus. Jei norime gauti atsakymus į savo klausimus, visą savo dėmesį reikia sutelkti į Raštus, nes

Susitikimas su Rytų Europos krašto prezidento pirmuoju patarėju J. Klebingatu

per juos Viešpats kalba su mumis. Tarp maldos ir Raštų labai stiprus ryšys. Dėl to verta savo mintis nukreipti į maldą, nuoširdžią maldą, ir paklausti, ar Raštuose užrašyta tiesa, taip pat užduoti kitus savo širdies klausimus. Septyniadešimties narys patarė Raštus ne skaityti, bet studijuoti su tikru ketinimu, troškimu pažinti, pasisemti energijos iš žodžių, o po studijų padėkoti už tai, ką sužinojome, ir paklausti to, ko dar nesuprantame. Jis pažadėjo, kad jei darysime tai savaitę, pajusime pasikeitimus.

Trečia, eiti į bažnyčią kiekvieną sekmadienį. Ateiti susitelkus į poilsį ir pabuvimą su Dangiškuoju Tėvu ir Jėzumi Kristumi. Negalvoti apie darbus, telefonus, kompiuterius – atidėti viską į šalį, juk galime be to išgyventi 3 valandas. Jis sakė, kad ne kūnui reikia ateiti į bažnyčią, o nuolankiai širdžiai, ir jei tai darysime, suprasime, kad artėjame prie Dievo.

Klausiausi vyresniojo Klebingato kalbos ir jaučiau, kad sako tiesą, nes daug ką patyriau asmeniškai. Jaučiu, kokia svarbi mano gyvenime yra atgaila, nes kartais pati nepajuntu, kaip nusizengiu, kaip pradėdu daryti kažką ne taip, ir būna išties sunku atleisti pirmausia sau, o vėliau atsiprašyti Dievo. Per atgailą tarsi jaučiu, kaip Kristus apglėbia mane kaip verkiantį vaikelį ir sako, kad viskas bus gerai ir kad Jis padės man, kad Jis už tai iškentėjo, kad visa jau praėjo ir kad Jis myli mane. Aš asmeniškai žinau, kad malda yra vienintelis būdas kalbėti su Dievu ir kad Jis labai laukia pokalbių su mumis. Jis nori, kad mes pamatytume palaiminimus savo gyvenime, kad galėtume

išlieti savo džiaugsmą ir liūdesį, laukia tos akimirkos, kai galės mums padėti ir atsakyti per Šventąją Dvasią.

Kai dar nebuvo Bažnyčios narė, troškiau sužinoti tiesą ir suprasti Mormono Knygą. Nuoširdžiai meldžiausi ir gavau atsakymus į maldas per Raštų studijavimą, per jausmus, net per sapnus, o dabar sekmadienį atėjusi į Bažnyčią galiu ne tik mokytis, dvasiškai tobulėti, bet ir atitrūkti nuo to blogio, su kuriuo tenka susidurti

kasdienybėje, galiu pailsėti, atgauti pusiausvyrą ir pajusti ramybę.

Kiekvienas iš mūsų norime būti laimingas ir laimės planas mums jau paruoštas. Tą vakarą vyresnysis Klebingatas mus mokė paprastų, bet labai svarbių žingsnių, kuriuos žengdami eisime laimės keliu. Vyresniojo žodžiuose buvo tiek vilties, kad išėjome pakylėti, laime spindinčiomis akimis ir ryžto kupinomis širdimis. ■

„Pathway“ ateina į Baltijos šalis

Vyresnysis Natalas, Vilniuje tarnaujantis vyresnio amžiaus misionierius

Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčia rūpinasi viskuo, kas gali padaryti jos narių gyvenimą sėkmingą. Bažnyčia visomis išgalėmis stengiasi padėti savo nariams siekti karjeros bei turėti daugiau galimybių aprūpinti savo šeimas. Šiandieniniame pasaulyje vis labiau reikia aukštojo išsilavinimo norint varžytis dėl gerai apmokamo darbo. Bažnyčia per Brigham Jango universiteto (BJU) Aidaho skyrių sukūrė puikią galimybę Bažnyčios nariams per ketverius metus įgyti prestižinį išsilavinimą tarptautinį pripažinimą pelniusiam universitete. 1971 m. prezidentas Henris B. Airingas, tuometinis BJU Aidaho skyriaus prezidentas, taip sakė: *Taip pat turime rasti būdus, kaip šis universitetas galėtų tarnauti jaunuoliams, kurių poreikius sąlygoja įvairiausias kultūros ir aplinkybės ir kurie negali atvykti*

į šį universiteto miestelį. Mes rasime tiesioginius būdus nešti išsilavinimo palaiminimus [...] iš šio universiteto miestelio į įvairiose vietose gyvenančių vyrų ir moterų gyvenimus.

2009 metais BJU Aidaho skyrius pristatė vieną iš šio pranašiško pareiškimo vaisių – „Pathway“ programą, skirtą padėti Bažnyčios nariams pradėti siekti išsilavinimo. 2015 m. vasarą BJU Aidaho skyriaus administratoriai apklėmė Lietuvą, kad įvertintų galimybę pasiūlyti „Pathway“ programą Baltijos šalyse ir konkrečiai Lietuvoje. Jie surengė susirinkimą, kad papasakotų apie „Pathway“ kilmę ir principus. Bažnyčios Lietuvoje nariai džiaugėsi galimybe įgyti universiteto diplomą, baigus ketverių metų studijas, o galimybė studijuoti nuotoliniu būdu buvo puikus sprendimas tiems, kurie turėjo nuolatinius darbus.

Pirmasis studentų susirinkimas Vilniaus maldos namuose

Dabar Lietuvoje yra dvylika aktyvių „Pathway“ programos studentų. Nors programa buvo rengiama jauniems suaugusiems, studijuojantiems universitete, Lietuvoje pagal „Pathway“ programą mokosi įvairūs žmonės: suaugusieji (vyresni nei 31 m.) ir jaunuoliai, aktyvūs ir mažiau aktyvūs Bažnyčios nariai. Daugumos studentų pažangumas yra 90%. Jiems tikrai gerai sekasi. Kadangi studentai negali susitikinėti gyvai, mokslo metų pradžioje buvo surengta smagi susipažinimo veikla vilniečiams. Taip pat studentai galėjo mėgautis susitikimu su vyresniuoju Klebingatu ir jo žmona. Dalyvavo visi „Pathway“ studentai. Vienas atvyko net iš Klaipėdos. Jie yra išskirtinė grupė, trokštanti pagerinti savo galimybes kurti sėkmingas karjeras ir šeimas.

Programa pasiūlyta svarbiu metu, kai Lietuvoje pradeda atsiverti ekonominės galimybės. Manau, kad „Pathway“ programos studentai yra tinkamu metu

tinkamoje vietoje ruošdamiesi būsimoms karjeros galimybėms.

Vilniaus I ir II skyrių nariai, besimokantys pagal šią programą, pasidalijo savo pirmųjų studijų mėnesių išpūdžiais.

Mindaugas Kucinas. Prieš pradėdamas studijuoti labai abejoju, ar tai tikrai man bus naudinga, nes girdėjau, kad mokytis labai lengva ir labai paprasta. Jau pirmą savaitę įsitikinau, kad studijos yra sudėtingesnės, reikalauja daugiau laiko ir iš tiesų ne tokios paprastos, kaip iš pradžių atrodė.

Visą laiką jaučiau, kad išmintingai sudaryta studijų programa pamažu verčia išeiti iš „komforto zonos“ – kalbėti, rašyti, analizuoti, pagrįsti savo teiginius. Pastovios Raštų studijos, anglų kalbos klausymasis kasdien bent po 30 minučių ir išpūdžių bei sužinotų dalykų aprašymas, giesmių mokymasis mintinai, mokymasis apie studijavimo metodus ir jų praktinis taikymas, mokymasis

greitai skaityti, apibendrinti, įsiminti ir kt. – naudinga ne tik planuojantiems ateityje tęsti studijas universitete.

„Pathway“ programą rekomenduočiau kiekvienam anglų kalbos pagrindus turinčiam nariui. Manau, kad pakanka žemesnių nei vidutinių anglų kalbos žinių ir noro jas intensyviai gerinti. Jei sugebate skaityti ir šiek tiek rašyti, bet jums dar sunku kalbėti angliškai, ši programa tikrai padės. Ji padės ne tik išmokti kalbos, bet praturtins dviasiška, sužadins norą toliau mokytis.

Viktorija Ivaniušina. Tai tikrai naudinga programa, suteikianti galimybę pagerinti anglų kalbos įgūdžius bei sustiprėti dviasiška. Šiame semestre mokėmės tokių naudingų dalykų kaip laiko valdymas, sprendimų priėmimas, vadovavimo įgūdžių gerinimas, savarankiškumas ir kt. Visko mokėmės iš Šventųjų Raštų bei šiuolaikinių vadovų knygų. Skaitėme nemažai citatų, klausėmės pasisakymų, žiūrėjome trumpus filmukus. Buvo nemažai ir praktinių užduočių. Pavyzdžiui, reikėjo sudaryti savo prioritetų sąrašą ir bent savaitę planuoti laiką taip, kaip buvome mokomi, taip pat reikėjo trumpai aprašyti savo gyvenimą, kad jei prireiktų ieškoti darbo, lengvai sukurtume savo gyvenimo aprašymą ir galėtume atsakyti į populiariausią darbo interviu klausimą: „Papasakok apie save.“ Man mokytis labai įdomu, nes viską, ko išmokstu, galiu pritaikyti realiame gyvenime.

Vladas Karalius. „Pathway“ programa pasiekė Lietuvą labai tinkamu laiku. Jau seniai jaučiau, kad man reikėtų kažkur mokytis, bet negalėjau apsispręsti kur ir kaip. Man „Pathway“

suteikė nuostabią galimybę tai daryti: galiu rimtai mokytis niekur papildomai nevažinėdamas, nes mokomasi nuotoliniu būdu. Tai labai svarbu, nes neturiu daug laisvo laiko.

„Pathway“ programa labai gerai apgalvota ir suplanuota. Matau jos teikiamą trigubą naudą (be galimybės toliau studijuoti Brigamo Jango universitete):

Pirma, tai puiki galimybė geriau išmokyti anglų kalbos. Jaučiu, kad

Kelionė į muziejų

Alma Meiliulienė, Vilniaus II skyriaus narė

Vieną kartą besikalbėdamas, aš ir Tatjana Griškovskaja, supratome, kad skyriuje trūksta kultūrinių renginių, ir pajutome norą broliams ir seserims priminti, kiek nuostabių dalykų yra mūsų gimtajame mieste. Tatjanai Griškovskajai kilo idėja aplankyti A. S. Puškino muziejų, todėl ėmėme ir suorganizavome kelionę į jį. Pakvietėme misionierius, skyriaus narius.

Puškino muziejus įsikūręs labai gražioje vietoje, o muziejaus darbuotojai deda daug pastangų, kad tą grožį išsaugotų šiais mūsų sudėtingais laikais. Puškinas – pasaulinė asmenybė, todėl nors ausies krašteliu, bet visi kažkada kažkur yra apie jį girdėję. Ir nariai, ir ypač misionieriai buvo labai laimingi dėl to, ką pamatė ir sužinojo. Misionierius maloniai nustebino paties Vilniaus ir tos vietos,

pradėjau daug geriau suprasti šnekamąją anglų kalbą, taip pat pradėjau geriau rašyti. Antra, mokoma naudingų įgūdžių. Kai kurie dalykai atrodo gana paprasti, bet labai naudingi. Išmokau sklandžiau dėstyti savo mintis, naudingų studijavimo ir planavimo įgūdžių. Trečia, mokoma remiantis Bažnyčios medžiaga. Tai puiki galimybė sustiprėti dvasiškai.

Kviečiu visus nepraleisti progos ir pasinaudoti šia galimybe. ■

kurioje lankėmės, grožis. Tatjana Griškovskaja pasiruošė šiam renginiui ir papasakojo apie istorinę ir politinę

to meto situaciją, taip pat daug įdomių istorinių faktų. Muziejuje yra surinkti visi ano meto leidimo A. S. Puškino Raštai. Galėjome apžiūrėti iš Michailovskoje atvežtą rašomąjį stalą, prie kurio dirbo poetas. Taip pat matėme namų apyvokos reikmenis, baldus ir labai gražius asmeninius daiktus, galėjome pajusti XIX a. atmosferą, apsilankyti koplyčioje. Nors pats A. S. Puškinas čia negyveno, bet jo dvasia ten juntama iki šiol.

Prieš kelionę į muziejų visi gavo užduotį perskaityti ką nors iš A. S. Puškino kūrybos. Vilniaus II skyriuje yra įvairių tautybių žmonių, tad eilės prie Puškino paminklo buvo skaitomos penkiomis kalbomis: anglų, lenkų, ukrainiečių, lietuvių ir rusų. Nudžiuginę vieni kitus nuostabiomis eilėmis, grįžome labai pakilios nuotikos ir dar ilgai džiaugėmės išvyka. ■

Prie A. S. Puškino muziejaus

VIETINIŲ PASTARŲJŲ DIENŲ ŠVENTŲJŲ BALSAI

Apskritojo stalo diskusija „Pakalbėkime apie Velykas“

Gyvename pasaulyje ir, deja, jo sumaištis, nerimas, rūpesčiai, greitis, darbai ir gandai nuolat kėsina išstumti tai, kas šventa, ne tik iš kasdieninio gyvenimo, bet ir iš mūsų švenčių. Vieną sekmadienį Vilniaus I ir II skyrių nariai susėdo kartu, kad pakalbėtų apie Velykų šventę ir tai, kas ją švenčiant svarbiausia. Tie, kurie negalėjo susėsti kartu, prie pokalbio prisijungė internetu.

Kokias naujas Velykų tradicijas sukūrėte tapę Bažnyčios nariais?

Mindaugas Davainis. Dar neseniai esu Bažnyčios narys. Pastebėjau, kad šventę dabar suprantu kitaip, bet pati šventė liko tokia pati, išskyrus tai, kad ją papildė malda.

Kamilė Čimbaraitė. Velykas pradėdu malda. Anksčiau tai buvo kuri nors iš katalikų maldų, dabar garsiai meldžiuosi savais žodžiais, taip pratinu visą savo šeimą prie kitokios maldos. Šeimoje esu vienintelė pastarųjų dienų šventoji, bet per Velykas pradėjome skaityti Šventuosius Raštus. Skaitome apie prisikėlimą. Mano šeimai tai nauja ir keistoka, o man didelis iššūkis.

Alma Meiliulienė. Iki tol, kai tapau Bažnyčios nare, religija manęs visai nedomino. Velykos buvo tik tradicija. Jas galima buvo sutapatinti su kieno nors gimimo diena ar raudonai pažymėta diena kalendoriuje. Tuomet pietūs skyrėsi nuo kasdieninių pietų, ir nieko daugiau. Tačiau dabar man Velykos turi didžiulę prasmę. Velykos tai gyvenimo triumfas, teisingumo triumfas, meilės ir vilties triumfas – Gelbėtojo triumfas. Per šią šventę susivienijau ne tik su užsienyje gyvenančia savo šeima, bet su visais žmonėmis pasaulyje, nes vienaip ar kitaip Kristaus gyvenimas veikia visus. Prisimenu Jėzaus Kristaus gyvenimą, ieškau savo trūkumų ir galvoju, kaip juos ištaisyti, kad galėčiau būti panaši į Gelbėtoją.

Svetlana Ustinovič. Visadaėjau į bažnyčią ir man labai patinka stebėti, kaip žmonės renkasi ir eina į bažnyčią. Gal kam nors tai tradicija, kam nors tikėjimas, tačiau gera matyti, kad žmonės atiduoda Jėzui Kristui savo

širdį, savo jausmus. Man Velykos labai džiugi, iškilminga diena. Mėgstu visus sveikinti ir sakyti: „Kristus prisikėlė!“

Genadij Ustinovič. Velykos pati didžiausia šventė. Kristus atleido visiems: net būdamas ant kryžiaus

Diskusijos dalyviai

Jis meldėsi, prašydamas, kad Tėvas atleistų tiems, kurie Jį nukryžiuvo. Todėl man per Velykas norisi visiems atleisti, visus mylėti, nepykti, parodyti rūpestį. Šitą dieną norisi nors truputį atsiduoti Dievo meilei kitiems, padovanoti truputį meilės ir šviesos kitam žmogui, kad jis matytų, koks tu, ir pasikeistų, o aš pasikeičiau matydamas tą, kuris geresnis už mane.

Ramūnas Chomskis. Nors šeimos neturiu, tačiau prieš Velykas, didžiąją savaitę, stengiuosi kiekvieną dieną Raštuose paskaityti, ką tą savaitės dieną prieš Velykas veikė Kristus Jeruzalėje. Taip Velykų sekmadienis tampa kulminacine visos savaitės prasmingų Raštų studijų diena.

Be ko neįsivaizduojate Velykų?

Kamilė. Man labai svarbu, kad ruošdamasi Velykoms visa mano šeima dirba kartu.

Alma. Po to, kai tapau Bažnyčios nare, Velykų neįsivaizduoju be apsilankymo bažnyčioje, be galimybės prisipildyti Šventosios Dvasios. Man labai patinka, kad giedame giesmes, kurios leidžia pajusti Dvasią, aš jų visuomet laikiu. Tada pakilios nuotaikos, prisipildžiusi dvasios grįžtu namo arba einu pas ką nors į svečius, ir gyvenimo džiaugsmas, dėkingumas už tai, kad galų gale sužinojau, kodėl atėjau į žemę, iš kur atėjau ir kur eisiu toliau, šitą dieną daro ypatingą. Tą dieną Viešpats suteikia Savo malonės, pripildo jėgos gyventi toliau, kad taptum tu, kuo Jis nori tave matyti.

Svetlana. Man labai patinka Pirmosios Prezidentūros žinia. Nekantriai

laukiu, kada mūsų Bažnyčios vadovai kalbės apie šios šventės svarbą, apie Jėzų Kristų. Esu dėkinga Gelbėtoji už kiekvienam iš mūsų padovanotą amžinojo gyvenimo dovaną ir Velykų dieną noriu praleisti šventai. Noriu širdyje išsaugoti džiaugsmą, iškilmingumą, šilumą ir dėkingumą Dievui.

Ramūnas. Velykų sekmadienį man visada svarbu apsilankyti Bažnyčioje ir ten ypatingomis velykinėmis giesmėmis atminti Viešpaties prisikėlimą ir to prisikėlimo teikiamą gyvenimo įprasminimą. Be to, Velykos yra puiki proga aplankyti savo vienišą mamą kitame mieste ir taip jai padaryti šventę.

Denis Grinevičius. Man labai patinka, grįžus iš bažnyčios, susirinkti su šeima prie šventinio stalo, aptarti Jėzaus Kristaus prisikėlimo svarbą mums, taip pat smagiai pabendrauti ir šauniai praleisti laiką kartu.

Ką jums reiškia žodžiai „Jis prisikėlė“ (Luko 24:34)?

Mindaugas. Man tai reiškia, kad Gelbėtojas atpirkimą atliko iki galo. Jei Jis nebūtų prisikėlęs, atpirkimas nebūtų atliktas galutinai.

Alma. Aš dėkinga Jėzui Kristui už Jo apmokėjimą ir prisikėlimą. Savo gimimu ir gyvenimu Jis mums paliko pavyzdį, kaip mums reikia gyventi, Jis mums paliko savo mokymą, kaip to pasiekti. Savo prisikėlimu Jis mums nutiesė amžinojo gyvenimo kelią ir atkėlė vartus. Jei anksčiau aš labai bijojau mirties, dabar žinau, kad jos nėra, ji nugalėta. Nebijau mirti, tik bijau mirti neverta.

Svetlana. Man „Jis prisikėlė“ reiškia, kad Jis nugalėjo mirtį, parodė

didingus stebuklus: prikėlė iš mirusiųjų ir pats prisikėlė. Tai padarė dėl visų žmonių. Labai guodžia ir džiugina širdį tai, kad mes visada galime į Jį kreiptis, kad Jis visada pasiruošęs padėti. Jis mus palaiko, jeigu Jam meldžiamės. Jis mūsų Brolis, mūsų Gelbėtojas, Atpirkėjas. Jis viskas mums. Man pats didžiausias ir džiaugsmingiausias dalykas gyvenime, kad Jis gyvas.

Genadij. Turime nuostabią giesmę „Prisikėlė“ (Giesmės, 104). Jos puikūs žodžiai viską paaiškina – užtenka sugiedoti šią giesmę ir meilė bus mūsų širdyse.

Ramūnas. Šie žodžiai man reiškia, kad yra gyvenimas po mirties, kad ir aš po mirties vieną dieną būsiu prikeltas su tobulu kūnu. Jei iki tol, kol supratau šiuos žodžius, mirtis man buvo pats beprasmiškiausias dalykas gyvenime, atimantis džiaugsmą pačiu gyvenimu, tai supratęs tuos žodžius pradėjau mylėti ir branginti savo gyvenimą ir trokšti tuo žinojimu pasidalyti su kitais, kurie jaučiasi taip pat, kaip aš anksčiau. Ypač su gyvenimo kryžkelėse esančiais jaunais suaugusiais.

Denis. Tikėti gyvąjį Dievą, Dievą, kuris mirė dėl mūsų, vėliau prisikėlė ir dabar gyvena ir vadovauja savo bažnyčiai yra didelis palaiminimas ir džiaugsmas. Tai yra Evangelijos esmė, džiugioji žinia, kad mūsų Viešpats ir Išpirkėjas gyvena mūsų dienomis, labai mus myli ir nori, kad visi grįžtume pas Jį. Jisai jau padovanojo mums nemirtingumo dovaną ir dabar tik nuo mūsų pačių priklauso, ar mes gyvenime su juo amžinai. ■